

La clau

Catellada europea contra la corrupció a Espanya. Una altra vegada, veus sensates des de Brussel·les contra mals endèmics que després d'aquesta crisi haurien de deixar de ser-ho. El còctel que formen l'explosió de la bombolla immobiliària, el 25% d'atur, el 25% d'economia submergida i la corrupció rampant aconsellen més prudència de la que gasta el president **Rajoy** quan s'atribueix el lideratge en la resolució de la crisi de l'euro. Va fer allò que li demanaven, però amb desgana i a deshora, perquè el 2010 es va negar a recolzar les mesures de **Zapatero** en la mateixa línia.

Les eleccions europees haurien de suscitar un debat de fons a Espanya sobre les relacions amb Europa.

Les mirades d'Europa

ALBERT
Sáez
DIRECTOR
ADJUNT

L'eufòria dels primers anys de l'ingrés ha derivat en dos classes d'escepticisme: el clàssic «que inventin ells» dels castissos i el postmodern altermundisme antisistema. Aques-

ta altivesa de **Rajoy** contrasta amb les successives estirades d'orelles de la Comissió Europea sobre la disciplina pressupostària, sobre l'excés d'atur, sobre el nivell de corrupció... Costa d'entendre l'absència d'un moviment regeneracionista intern que aprofiti l'impuls de Brussel·les per canviar aquest statu quo bipartidista que malmet els fonaments de la democràcia.

El cas català

Un dels últims assumptes en què una part de l'opinió pública espanyola fa cas omís a les crides d'Europa és el de Catalunya. La causa catalana no té cap aliat entre els estats membres. Però tampoc hi té enemics declarats. En consonància, el missatge

oficial de les institucions ha estat i serà que és un assumpte intern. El sempre enigmàtic **Van Rompuy** va dir a la cara a **Rajoy** que té tot el suport dels 27 si pretén vetar l'ingrés d'una hipotètica Catalunya independent a la UE. Però tan alt i tan clar també li va dir que fes les reformes necessàries per mantenir un Estat unit.

La gallardia espanyola no agrada a Europa. Per això **Margallo** és el ministre que matisa més bé en el tema català. La hipòtesi d'un ciutadà amb passaport de la UE a nom d'**Artur Mas** demanant asil polític a França provoca el mateix pànic a les cancelleries que una independència a la brava.

@albertsaez

La roda

NACHO
Corredor

Mariano, no callis i demana perdó

Conscient que el seu partit perd força (amb una primera escissió ja consumada per a les eleccions europees) i presideix un país amb un futur incert (l'economia només millora sobre el paper i hi ha una crisi institucional sense precedents en democràcia), **Rajoy** es va marcar abans d'ahir un discurs només apte per a convençuts i exaltats. «iO calles o reconeixes el mèrit de la gent!», li va deixar anar a **Rubalcaba**, com si fer callar algú el carregués de raons per estar orgullós de la seva gestió.

No obstant, el líder d'un partit que està immers en el pitjor escàndol de corrupció de la democràcia; el president del Govern d'un Estat que està sumit en una profunda crisi territorial; el polític incaaç d'atendre les peticions de diàleg dels seus ciutadans; l'impulsor d'una legislació en matèria de drets i llibertats que no recolza ni **Le Pen**;

Rajoy actua com si amonestar Rubalcaba el carregués de raons per presumir de gestió

l'autor intel·lectual (ihola, **Pedro J.**!) d'aquesta espècie de pla per acabar amb el seu propi país... si alguna cosa no ha de fer és callar.

Senyor **Rajoy**, parli: convoqui rodes de premsa i accepti preguntes. President **Rajoy**, no calli: concedeixi entrevistes i expliqui si va cobrar o no en negre. **Mariano**, escolta: atén les peticions de diàleg que t'arriben des de Catalunya. No callis, president, però demana perdó. Demana perdó per no haver complert ni una sola de les teves promeses. Demana perdó per ficar-te en el ventre de les dones. Demana perdó per sembrar l'odi entre la teva població.

Mariano, no callis. Però demana perdó als que vau enganyar dient que teníem els pressupostos més socials de la història. No callis, però demana perdó als aturats a qui vau dir que s'havien de fotre. **Mariano**, no callis, però demana perdó als que es van creure que estàvem al final de la crisi econòmica. **Mariano**, parla, no callis... Però demana perdó. ≡

La cruïlla catalana

La resposta a les dues preguntes

Per poder votar en la consulta sobiranista caldria conèixer el marc d'una Catalunya independent

TERESA
Crespo

Estic segura que un elevat percentatge de la població catalana s'ha plantejat la seva resposta a les dues preguntes de la consulta sobiranista. Jo també ho he fet, i tinc moltes preguntes que en aquests moments ningú ha respost encara i que em dificulten la resposta a la segona qüestió.

És evident que la relació actual amb el Govern de l'Estat espanyol és insostenible i que és necessari un canvi radical, una relació diferent. El procés dels darrers temps fa impossible el manteniment d'un acord harmònic i equilibrat sense modificar el marc legal que regeix la nostra autonomia. Però quan em pregunto per la independència, em sorgeixen moltes altres qüestions prèvies.

EM PREGUNTO si la independència ens permetrà construir una societat més igualitària, amb una fiscalitat justa que faci pagar més als qui més tenen; si tindrem un Estat del benestar fort, amb la inversió social necessària per garantir els drets individuals i socials de la ciutadania; si desapareixerà la pobresa i l'exclusió; si no hi haurà cap persona dormint al carrer perquè es garantirà el dret a l'habitatge; si no hi haurà famílies sense cap ingrés, ni infants patint privacions o malnutrició; si no faran falta els bancs d'aliments; si les escoles integraran la població immigrant, i

si s'acabarà amb el fracàs escolar i el problema d'ensenyar en català.

Em pregunto també si els centres d'internament d'estrangers desapareixeran de casa nostra; si la sanitat serà per a tothom indiferentment del color, la cultura, les creences o el temps que es visqui fora el país; si l'atur baixarà fins a equiparar-se, com a mínim, als nivells europeus i les polítiques actives d'ocupació retornaran amb la capacitat que requereix el moment actual; si els nostres joves se sentiran útils a la nova societat i, tant si marxen com si es queden, desitjaran treballar per al nou país; si tindrem lleis justes que garanteixin una renda mínima a la ciutadania, una llei de l'avortament equilibrada que reconegui els drets de les dones i dels infants, i una llei de l'autonomia personal que cobreixi les necessitats de les persones dependents. I, finalment, en el capítol de les polítiques socials i del benestar, em pregunto si es farà prevenció i es deixarà de banda l'assistencialisme d'avui...

Però també se'm plantegen moltes altres qüestions en relació a la vida ciutadana de l'endemà de la independència. Em pregunto, i no tinc resposta encara, si oblidarem l'argument que *la culpa és de Madrid*; si deixaran de caler les balances fiscals perquè tots els impostos els recaptarem nosaltres; si haurem d'anar als Mossos d'Esquadra a fer-

LEONARD BEARD

Podríem acceptar una nova societat on tots fóssim més pobres, però no més desiguals

nos el passaport català; si la llengua castellana perdre l'oficialitat o es mantindrà com a llengua minoritària; si perdrem els noms de carrers i organitzacions que ens recordin el passat que no volem; si aconseguirem una nova llei de partits i el nou sistema electoral que fa tants anys que reclamem; si tornarà a ser vigent tot l'articulat de l'Estatut que vàrem votar; si Europa ens voldrà o no; si haurem de travessar fronteres per anar a la capital del regne actual; si serem una república o una monarquia; si desapareixeran els partits d'obediència estatal; si l'Administració corregirà la complexitat actual i serà

més reduïda, transparent i participativa; si desapareixerà la corrupció dels àmbits econòmic i polític; si la coresponsabilitat en la construcció del nou país serà una realitat viscuda i compartida per la majoria.

SE'M DIRÀ que plantejo una utopia, i és cert, però també ho és pensar que l'endemà de ser independents tot estarà resolt. Estic segura que de problemes en tindrem molts, i no serà fàcil, però superarem millor el repte si comencem a tractar la població com a ciutadans actius i coresponsables del procés. No espero resposta a tots els meus interrogants, però hauríem de concretar un marc que defineixi la societat en què el poble de Catalunya desitja viure en el futur. Com sovint dic, podríem acceptar una nova societat on fóssim més pobres, però no més desiguals, i aquest principi fonamental exigeix explicar avui, abans de votar, quin serà el nostre futur model social i econòmic.

Crec sincerament que la proximitat al poder de decisió és un avantatge i que el pacte d'una majoria de partits per un canvi tan important és una garantia que les coses es poden fer millor, però per poder votar amb responsabilitat és necessari avançar vers la consulta amb un treball dels partits i de la societat per respondre a aquestes i a moltes altres preguntes. Perquè una acció que tindrà conseqüències majors que cap altra votació celebrada durant la nostra jove democràcia no es pot fer sense coneixement del que comportarà. ≡

Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social.